

[Glistrup]

Men under alle omstændigheder, når man sammenligner med, hvordan Leas far, patriarkens svigerfar, som fik navnet Laban til at gå over i verdenshistorien igennem foreløbig 2.000 år, opførte sig, så har skatte- og finansministrene i denne sag opført sig væsentligt værre; patriarken fik dog lov til at beholde Lea, og hun gav ham 10 sunde drengebørn ved, at man ikke afbrød forholdet.

Men her er jo det, man gør fra skatte- og finansministrenes side, at man myrder Jacob, fordi disse begærlige absolut vil have skatter, skatter og atter skatter. Skat mig her og skat mig dér, det er jo regeringens kendingsmelodi på trods af, at den har sagt det stik modsatte gang efter gang igennem tiden. Til syvende og sidst fik Jacob dog både Lea og Rachel. Det er der ikke megen udsigt til her, så længe vi har en regering af den grådige, udplyndrende natur som den, vi har siddende i øjeblikket.

Det, der jo altså sker, er, at i 1986 finder den konservative skatteminister ud af, at dunkpetroleum skal beskattes lavere end anden oliefyrringsolie, og allerede i oktober 1986 – kan man se af Skatteudvalgets papirer – var der mange, der gjorde opmærksom på, at det selvfølgelig ville blive ganske generelt, og man kan se, at det bliver sagt gang på gang fremover. F.eks. har man et bilag fra den 30. marts 1987, bilag nr. 181 under Almindelig Del i Skatteudvalget, hvori et oliefirma siger, at nu er vi derhenne, hvor folk i almindelighed køber skattefri fyrringspetroleum som fyrringsolie. Og sådan blev der gjort indvendinger hele vejen igennem.

Et parti som Fremskridtspartiet, der er skattekæmpende og først og fremmest kæmper den ledeste af alle lede skatter, nemlig skat på boligopvarmning, sagde: Den udvikling må vi da fremme bedst muligt, og vi fremsatte så forslag i oktober måned 1988, hvor vi sagde: Lad os få det gjort helt skattefrit. Det tør nok siges, at der ikke var megen venlighed imod det forslag ved førstebehandlingen den 15. november 1988. Jeg kunne i og for sig citere samtlige partiers ordførere for, hvordan man gik imod det, men lad mig holde mig til skatteministerens ordfører, der sagde – Folketingets forhandlinger, 1988-89, sp. 1874:

»Vi har fra Venstres side ikke noget ønske om at optræde eller blive tildelt rollen som trommedanser i den guruøkonomi, som det ærede medlem hr. Glistrup, den store åndema-

ner, prøver at iscenesætte den ene dag efter den anden.«

Det var den generelle modtagelse fra Folketingets partier på skattefriheden for dunkpetroleum, som fandt udtryk i den sætning, og det var altså de livets vilkår, som jeg måtte indrette mig på, da jeg skulle svare. Som ordfører skulle jeg selvfølgelig ikke begrunde forslaget, det havde jeg gjort i motiverne til forslaget, der havde titlen »Ingen skat på opvarmningspetroleum«, men så måtte jeg selvfølgelig se på, hvad der kunne reddes.

Og der var i hvert fald det tiltalende – set med nogles øjne – ved forslaget, at i første omgang ville det navnlig blive dem, der var indrettet på at købe dunkpetroleum, nemlig pensionisterne, der ville få fordelene. Og alt det, hr. Kofod-Svendsen og andre har citeret mig for, gik kun på, hvad man i hvert tilfælde i første omgang ville kunne opnå; men forslaget som helhed gik ud på en total skattefrihed for alle mennesker i dette land, der fyrer med olie, eller man kan sige en ligestilling med dem, der fyrer med naturgas, som jo har det så dejlig skattefrit. Vi, der fyrer med naturgas, kan jeg sige, vi har jo alle tiders skattefidus, og dér skulle man altså opnå denne fuldstændige ligestilling.

Det blev så opnået i kraft af, at disse modvillige partier fra første behandling – eller i hvert fald fem af dem – blev nødt til for at få Fremskridtspartiet med til finanslovaftalen 1988 at indrømme Fremskridtspartiet vort synspunkt med nul skat på opvarmningspetroleum. Det var det, som blev opnået ved finanslovaftalen i den december 1988.

Så er det selvfølgelig meget let for hr. Kofod-Svendsen og fru Bente Juncker og de andre, som hele tiden har været imod det, at sige: Jamen nu er deres forudsætninger svigtet, men ærlig talt, så interesserer det ikke nogen som helst, hvilke forudsætninger den citerede venstreordfører eller andre havde ved første behandling, når situationen var den, at man havde måttet bøje sig for at få andre – efter Fremskridtspartiets mening – ækelheder igennem i finanslovaftalen fra december 1988.

Derfor havde det forslag, der blev vedtaget i december 1988, intet at gøre med sociallovgivning. Det kan man lade socialordførerne gennemføre. Det var en generel skattefritagelse til den danske befolkning, efter at man havde hørt alt det meget fra regeringens side gennem alle